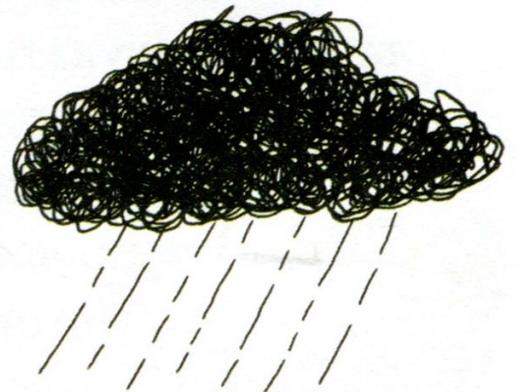


Розділ 1 Похмурий день

Іноді трапляються похмурі дні. Це закон природи. У такі дні заплутуються шнурки, з'являється пінка в какао, а в садочку на сніданок — сирна запіканка. Похмурі дні бувають у всіх: у бабусь

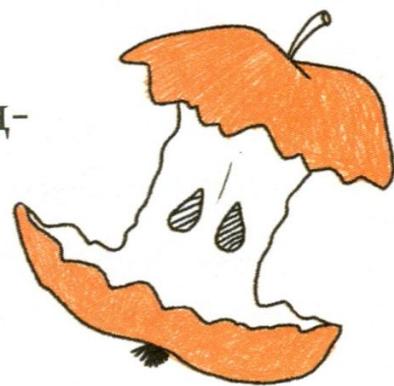


підгоряють пироги й розпускається плетиво, мами з татами спізнюються на роботу, і навіть світлофори відмовляються вмикати зелене світло. В один із таких днів я й знайшов під ліжком Слона.

Взагалі-то, під ліжком я шукав не його, а зниклу шкарпетку. Шкарпетки губляться — це ще один закон природи, і на те нема ради. Подумайте самі — якщо на шкарпетках вишита гоночна автівка, вертоліт або там ракета якась, то нема нічого дивного в тому, що по

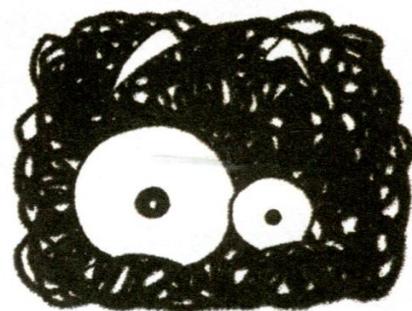


Пошарудівши для порядку руками по підлозі й потривоживши поклади крихт від печива, я вже зовсім було зібрався дати задній хід, як раптом:



— *А-а-а-а-а!* — протрубив хтось із дальнього кутка, і тої ж миті перед моїм носом розчахнулися і вп'ялися в мене двоє круглих очей. Розчахнулися і знову замружилися.

Я зовсім не злякався (тому що я дуже хоробрий і взагалі ніколи не боюся) і чемно запитав у темряву:



— *А-а-а!* Ви х-х-хто?!

— Шкарпетка дитяча... — пробубнів хтось у ніс.

— Я-я-яка шкарпетка? — не зрозумів я.

— Артикул № 4506... склад: бавовна, полі-естер, е-ла-стан... рекомендоване прання при 30 градусах... — злякано по складах забубоніли у відповідь.

Нічого не розуміючи, я простягнув руку і справді намацав щось схоже на шкарпетку. Вирішивши, що втікати від окатого чудовиська, яке вміє розмовляти, краще зі шкарпеткою, ніж із порожніми руками, я смикнув дужче й почав щосили просуватися попою на волю.

— В-вибачте, мені трішки здалося, що це моя шкарпетка, — спробував загладити незручність я, навіть пропустивши повз вуха нешанобливого «пуголка».

— Ну так це вона і є, не сумнівайся, — бадьоро запевнив мене фіолетовий тип.

— А... а... вона мені, взагалі-то, дуже потрібна, ну просто дуже... — зробив ще одну спробу я.

— Чудово тебе розумію, мені вона теж дуже потрібна — для маскуванню, — довірливо повідомив Слон.

Цієї миті я здогадався, що, як казала Бабуся, «ситуація зайшла в глухий кут». Пригадавши все, чого мене вчили дорослі, я дипломатично запропонував:

— А може, поміняймося?

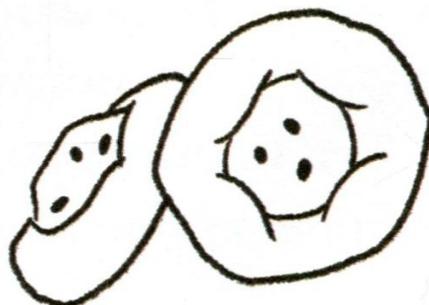
Слон явно зацікавився:

— Ватрушки є? Пиріг? Булки?

Тут я зовсім розгубився: я ж думав запропонувати йому одну зі своїх інших самотніх шкарпеток або в крайньому разі свіжознайдений під ліжком паровозик.

— Н-немає... — ледве чутно відгукнувся я.

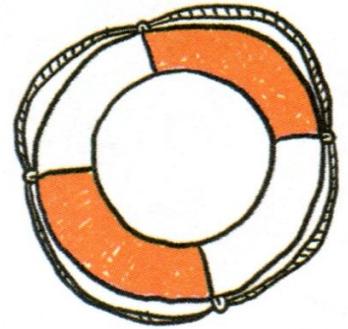
— Що, зовсім нічого?



— А... як же маскування? — не вірячи своєму щастю й водночас натягаючи злещасну шкарпетку, запитав я.

— Та так... потреба тимчасово відпала... — буркнув Слон старанно знудьгованим тоном. — Так що там у тебе за батон?

цю поливати? А жилетка жовтогаряча?
Отож-то!



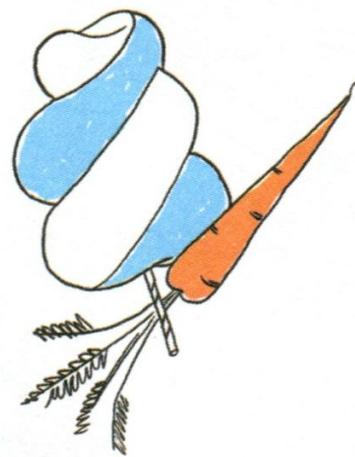
З піратом складніше, звичайно. Це ж корабель потрібний, правильно? А де його взяти? Я почав був збирати деревинки на будівництво і навіть влаштував склад під ліжком, але Ба під час чергового прибирання не розібралася й усе ліквідувала, ще й Мамі наклепала.

Зате в піратів чорна борода й нога дерев'яна. І папуга, який уміє розмовляти. Або мавпа. Хоча мені б і собака підійшов, хай і не вміє розмовляти, хай такий собі простий. Тільки й із цим усе складно. Тато має алергію на шерсть і пір'я, тому ні собаки, ні папуги, ані навіть якоїсь там нікудишньої кішки в нас немає і не передбачається. Яюсь я завів ручного павука Жорика й навіть майже видресировав, але в Бабусі з ним



не склалося взаєморозуміння і йому, за словами Ба, «довелося піти». Можна було б батьків вломати на рибок, у них ні шерсті, ні пір'я, але Тато з Мамою від акули затято відмовляються, а без неї піратові не авантажно. Так що піратство моє поки що під питанням.

старенького віслючка Борчика морквою і яблуками. І їсти цукрову вату. Або поїхати до ставка й запускати з Татом кораблі. Або гратися в індіанців. Шкода тільки, що «зовсім вихідні» в Тата з Мамою бувають рідко. Зазвичай саме в розпал веселощів дзвонить телефон. Тоді Тато перестає гарчати тигром або кукурікати й серйознішає, а потім вони з Мамою збираються і, розцілувавши нас із Ба, їдуть на бусику з дядьком Грицьком.



Тата, до речі, звати Михайлом (а коли був маленький, то Мишком). І він теж страшенно гарний. І най-слі-пу-чі-ше в ньому — це, звичайно, борода. Коли я виросту, у мене теж буде така борода, тому що я його син, а значить, у мене спад-ко-вість. (Це так наша лікарка Маринсергіївна каже про Татову алергію, яка може виявитися й у мене, та якщо алергія може, то й борода виявиться!) Тільки от чекати цього дуже-дуже довго. Мама каже, років із десять, не менше, а це вже зовсім старість. Я, звичайно,



= Тато =



що вона Мамина мама (я сам довго не міг розібратися). Бабуся знає про геть усе, й пече фірмові яблучні штруделі, і вміє грати на піаніно й співати про «ніч така місячна» таким гарним голосом, що здається, начебто в неї в горлі по черзі то воркочуть голуби, то дзенькають дзвіночки. Бабуся може за один вечір зліпити для садочка з пластиліну всіх звірів з казки про рукавичку (крім жаби) і відкрутити мені вуха за те, що забув попередити заздалегідь. Бабуся водить мене в музеї, до театру, обіцяє зробити з мене людину. Хоча часто вона погрожує, що людини з мене саме й не вийде, — як того разу із фломастером і бородою.

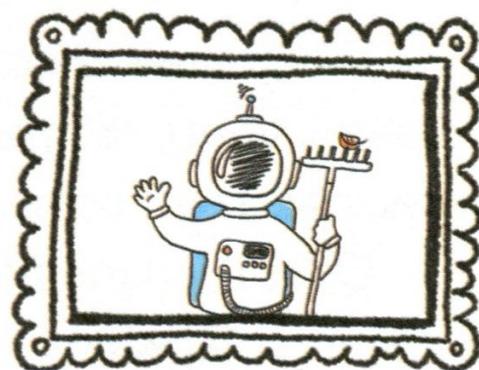


Ба

Бабуся змушує мене їсти сир, носити шапку й користуватися носовичком. Але це можна й перетерпіти, тому що ввечері Ба заварює у великому емальованому кухлику з полуничками чай із чебрецем і листочками м'яти, ми всідаємося на балконі й розмовляємо про різне: чому кити не тонуть, якщо вони такі важкі, і які ноги у восьминогів праві, а які ліві, і чи можна зібрати з морозива айсберг — загалом, про важливі речі розмовляємо.



Ще в мене є Дід Василь, це Татів тато. Він живе далеко — в іншому місті. Приїжджає він до нас тільки на Новий рік, а я приїжджаю до нього влітку на три тижні. Отоді ми веселимося аж гай шумить. Дід Василь все знає й уміє. Він розповідає



☆ Dig Василь ☆

мені історії про те, як він працював геологом і льотчиком, будував шосе, а у вільний від роботи час підробляв космонавтом. У Діда Василя велике господарство: гуси, кури, корова Марго, пес Бублик



і «паскуда колорадський жук». Цього жука ми з дідом щодня збираємо в баночку, але він якось примудряється звідти вилізти й повернутися на колишнє місце. Дід Василь веселий, він

часто співає й навіть уміє грати на акордеоні, але, коли приїжджає до нас на Новий рік, стає дуже тихим, носить нудні сорочки замість полинялого тільника (як у пірата!) і навіть акордеона із собою не бере. Мама каже, що він ніяковіє перед Ба.



Розділ 3

Штрудель Фірмовий

Увесь день у садочку я не знаходив собі місця — ще б пак! Удома-то в мене під ліжком сидів справжній Слон, а тут змушували мене малювати якісь палички й галочки і їсти рисову кашу. І час, як на зло, повз як равлик! Мар'євгенівна (наша вихователька) уже двічі показувала мені,

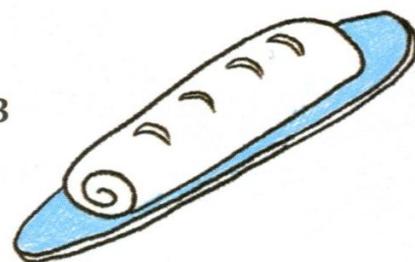


куди повинні дійти маленька й велика стрілки на круглому годиннику над входом, щоб прийшла Бабуся, а вони, як приклеєні, зовсім не рухалися, і Бабуся все не йшла.

Найбільше я хвилювався, що Слон піде. Ну кому сподобається: ти прийшов у гості, а доводиться сидіти в темряві під ліжком, і на частування — тільки половинка батона, і та без окрайця (я ненавмисно від'їв, поки ніс



— Нінуся прийде, а весь цукор пішов на штрудель. Подавати чай без цукру — у край негостинно.



Жахливо страждаючи, я поплівся за Бабусею до крамниці, де, як на зло, не було цукрового піску. (От, до речі, хто таку дурну назву йому придумав? Де ви такий пісок бачили? Усім зрозуміло, що цукор більше схожий на сніг! От і назвали б «цукровий сніг» — і красиво, і правда. Але це я відволікся.) Отож, цього дурного піску не було. Ба, нестерпно довго пожурившись, взяла шматковий. І, звичайно ж, до каси виявилася довжелезна черга.

Чи треба казати, що тільки-но Ба повернула ключ у замку, як я рвонув у квартиру, абияк скинув черевики і, як був, у куртці й шапці, кинувся у свою кімнату.

— Де горить? — незворушно взуваючи капці, поцікавилася Бабуся.

Але я вже зачинив за собою двері й кинувся на пузо під ліжко. А там — зовсім нікого, порожньо й тихо, і тільки крихти від батона...

Тоді я сів і приготувався як слід зарюмсати. Взагалі-то я ні крапельки не плаксій, але саме зараз був зовсім особливий випадок. Зараз, як казала Нінуся, був «невимовний сум»... Але зарюмсати я не встиг,